

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

12 iulie 2012 *

„Agricultură — Restituiri la export — Indicarea eronată a exportatorului în declarația de export — Reglementare națională care condiționează dreptul la restituire la export de înscrierea solicitantului ca exportator în declarația de export — Rectificarea declarației de export după acordarea liberului de vamă”

În cauzele conexe C-608/10, C-10/11 și C-23/11,

având ca obiect cereri de pronunțare a unor hotărâri preliminare în temeiul articolului 267 TFUE formulate de Finanzgericht Hamburg (Germania), prin deciziile din 9 noiembrie 2010, primite de Curte la 24 decembrie 2010, precum și la 10 ianuarie și la 17 ianuarie 2011, în procedurile

Südzucker AG (C-608/10),

WEGO Landwirtschaftliche Schlachtstellen GmbH (C-10/11),

Fleischkontor Moxsel GmbH (C-23/11)

împotriva

Hauptzollamt Hamburg-Jonas,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Tizzano, președinte de cameră, domnii M. Safjan, E. Levits și J.-J. Kasel și doamna M. Berger (raportor), judecători,

avocat general: domnul J. Mazák,

grefier: doamna C. Strömholm, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 2 februarie 2012,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Südzucker AG și WEGO Landwirtschaftliche Schlachtstellen GmbH, de L. Harings și de K. Steinke, Rechtsanwälte;
- pentru Fleischkontor Moxsel GmbH, de S. Schubert, Rechtsanwalt;
- pentru Hauptzollamt Hamburg-Jonas, de T. Peters, în calitate de agent;

* Limba de procedură: germana.

— pentru Comisia Europeană, de B. Schima, de B. Burggraaf și de G. von Rintelen, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererile de pronunțare a unor hotărâri preliminare privesc interpretarea Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58, denumit în continuare „Codul vamal”) și a Regulamentului (CE) nr. 800/1999 al Comisiei din 15 aprilie 1999 de stabilire a normelor comune de aplicare a sistemului de restituiri la export pentru produsele agricole (JO L 102, p. 11, Ediție specială, 03/vol. 27, p. 187), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 90/2001 al Comisiei din 17 ianuarie 2001 (JO L 14, p. 22, Ediție specială, 03/vol. 36, p. 14, denumit în continuare „Regulamentul nr. 800/1999”).
- 2 Aceste cereri a fost formulate în cadrul unor litigii între Südzucker AG (denumită în continuare „Südzucker”), WEGO Landwirtschaftliche Schlachtstellen GmbH (denumită în continuare „WEGO”) și Fleischkontor Moxsel GmbH (denumită în continuare „Moxsel”), societăți cu sediul în Germania, pe de o parte, și Hauptzollamt Hamburg-Jonas, pe de altă parte, având ca obiect cereri de rambursare a restituirilor la export.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Articolul 2 alineatul (1) litera (i) din Regulamentul nr. 800/1999 definește „exportatorul” în sensul acestui regulament după cum urmează:

„În sensul prezentului regulament:

[...]

- (i) «exportator» reprezintă persoana fizică sau juridică care are dreptul la restituire. În cazul în care trebuie sau poate fi folosită o licență de export cu quantum de restituire stabilit în prealabil, titularul sau, atunci când este cazul, cel căruia i-a fost transferată licența, are dreptul la restituire. [...] exportatorul poate fi considerat de către organele vamale ca fiind diferit de persoana care este exportator potrivit definiției din prezentul regulament [...];

[...]”

- 4 Articolul 5 din acest regulament prevede:

„(1) «Data exportului» reprezintă data la care autoritățile vamale acceptă declarația de export în care este menționat faptul că trebuie solicitată o restituire.

[...]

- (4) Documentul utilizat cu ocazia exportului pentru a beneficia de o restituire trebuie să includă toate informațiile necesare pentru calcularea restituirii [...]

[...]

(7) Orice persoană care exportă produse pentru care solicită o restituire este ținută:

- (a) să completeze declarația de export la biroul vamal competent din locul în care urmează să fie încărcate produsele pentru transportare în vederea exportului;
- (b) să anunțe biroul vamal cu cel puțin 24 de ore înainte de începerea operațiunilor de încărcare și să indice durata aproximativă a operațiunilor de încărcare [...]

[...]

Birourilor vamale competente li se va asigura la biroul de ieșire de pe teritoriul vamal al Comunității posibilitatea efectuării de verificări fizice și a identificării mărfurilor transportate.

[...]”

- 5 Regulamentul (CE) nr. 3122/94 al Comisiei din 20 decembrie 1994 de stabilire a criteriilor pentru evaluarea riscurilor în ceea ce privește produsele agricole care beneficiază de o restituire (JO L 330, p. 31, Ediție specială, 03/vol. 16, p. 66) prevede la articolul 1:

„Evaluarea riscurilor urmărește să orienteze controlul fizic către mărfurile, persoanele fizice și juridice și sectoarele care prezintă cel mai mare risc. În acest scop, evaluarea identifică riscurile și nivelul acestora, pentru a selecționa mărfurile care urmează să fie controlate fizic.

Atunci când [...] statele membre folosesc evaluarea riscurilor, ele pot să ia în considerare un anumit număr din criteriile următoare pentru a selecționa declarațiile de export cu privire la mărfurile care trebuie să facă obiectul controlului fizic:

[...]

(4) cu privire la exportator:

- reputația și fiabilitatea sa;
- situația sa financiară;
- un nou exportator;
- exporturile aparent nejustificate din punct de vedere economic;
- antecedentele contencioase și în special frauduloase;

[...]”

- 6 Regulamentul (CE) nr. 1291/2000 al Comisiei din 9 iunie 2000 de stabilire a normelor comune de aplicare a regimului de licențe de import și export și de certificate de fixare în avans pentru produsele agricole (JO L 152, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 32, p. 210) prevede la articolul 24 alineatul (1) al doilea paragraf:

„Fără să aducă atingere articolului 2 alineatul (1) litera (i) din Regulamentul [...] nr. 800/1999, declarația vamală trebuie făcută de către titular și, atunci când este cazul, de către cesionarul licenței sau al certificatului sau de către reprezentantul lor în sensul articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul [...] nr. 2913/92.”

- 7 Articolul 4 punctul 5 din Codul vamal definește noțiunea „decizie” după cum urmează:

„«Decizie» reprezintă orice act administrativ al autorităților vamale în domeniul legislației vamale care reglementează un anumit caz, un astfel de document având efecte juridice asupra uneia sau mai multor persoane anume sau care pot fi identificate; [...]”

- 8 Potrivit articolului 5 din acest cod:

„(1) În condițiile prevăzute la articolul 64 alineatul (2) [...], orice persoană își poate desemna un reprezentant în relația sa cu autoritățile vamale, pentru a întocmi actele și a îndeplini formalitățile prevăzute în reglementările vamale.

(2) O astfel de reprezentare poate fi:

- directă, caz în care reprezentantul acționează în numele și pe seama unei alte persoane sau
- indirectă, caz în care reprezentantul acționează în nume propriu, dar pe seama unei alte persoane.

[...]

(4) Reprezentantul trebuie să declare că acționează pe seama persoanei reprezentate, să specifice dacă reprezentarea este directă sau indirectă și să aibă putere de reprezentare.

O persoană care nu declară că acționează în numele sau pe seama unei alte persoane sau care declară că acționează în numele sau pe seama unei alte persoane fără a fi împuternicit să facă aceasta se consideră că acționează în nume propriu și pe seama sa.

[...]”

- 9 Articolul 6 din codul menționat prevede:

„(1) Atunci când o persoană solicită autorităților vamale să ia o decizie privind aplicarea reglementărilor vamale, acea persoană trebuie să furnizeze toate informațiile și documentele cerute de autoritățile respective pentru a se lua decizia menționată.

(2) O astfel de decizie trebuie luată și comunicată solicitantului în cel mai scurt termen.

Atunci când cererea este făcută în scris, decizia trebuie [...] comunicată în scris solicitantului.

[...]”

- 10 În temeiul articolului 10 din Codul vamal:

„[Prevederile din Codul vamal] nu aduc atingere normelor naționale în conformitate cu care o decizie nu are efect sau își pierde efectele din motive care nu au legătură cu legislația vamală.”

- 11 Articolul 68 din Codul vamal are următorul cuprins:

„Pentru verificarea declarațiilor pe care le-au acceptat, autoritățile vamale pot:

- (a) efectua un control al documentelor care fac obiectul declarației și al documentelor de însoțire. Autoritățile vamale pot solicita declarantului să prezinte și alte documente în scopul verificării acurateței datelor de referință din declarație;

(b) examina mărfurile și preleva mostre pentru analize sau pentru verificări detaliate.”

12 Articolul 73 alineatul (1) din acest cod prevede:

„[...] autoritățile vamale acordă liber de vamă mărfurilor imediat ce datele de referință din declarație au fost verificate sau acceptate fără verificare. [...]”

13 Articolul 78 din codul menționat, intitulat „Controlul ulterior al declarațiilor”, prevede:

„(1) Autoritățile vamale, din oficiu sau la cererea declarantului, pot modifica declarația după acordarea liberului de vamă pentru mărfuri.

[...]

(3) Atunci când revizuirea unei declarații sau un control ulterior indică faptul că dispozițiile care reglementează regimul vamal respectiv au fost aplicate pe baza unor informații incomplete sau incorecte, autoritățile vamale, în conformitate cu dispozițiile prevăzute, trebuie să ia măsurile necesare pentru reglementarea situației, ținând seama de orice informație nouă de care dispun.”

Dreptul german

14 Regulamentul privind restituirile la export (Ausfuhrerstattungsverordnung) din 24 mai 1996 (BGBl. 1996 I, p. 766), astfel cum a fost modificat prin Primul regulament de modificare din 27 iulie 2000 (BGBl. 2000 I, p. 1233), prevede la articolul 15, intitulat „Solicitantul și cererea”:

„Cererea de restituire poate fi formulată numai de: [...]

1. persoana care [...] este desemnată la rubrica 2 din declarația de export în scopul restituirilor sau de
2. persoana care a depus declarația de plată [...]”

Acțiunile principale și întrebările preliminare

Cauza C-608/10

15 Prin declarația de export din 31 ianuarie 2005, Südzucker a declarat în fața Hauptzollamt Heilbronn (Biroul vamal principal din Heilbronn), unde a prezentat o licență de export întocmită în numele său, exportul de zahăr către Elveția. La rubrica 2 din această declarație figura în calitate de „expeditor/importator” August Toepfer & Co. KG (denumită în continuare „Toepfer”). În cererea sa de restituire din 26 aprilie 2005, Südzucker a indicat că Toepfer fusese înscrisă ca exportator la această rubrică în urma unei erori involuntare și că ea însăși, Südzucker, iar nu Toepfer, era în realitate exportatorul mărfii.

16 Prin decizia din 30 mai 2005, Hauptzollamt Hamburg-Jonas a respins cererea de acordare a unei restituiri la export depusă de Südzucker pentru motivul că, în temeiul articolului 15 din Regulamentul privind restituirile la export, cu modificările ulterioare, menționat la punctul 14 din prezenta hotărâre, o astfel de cerere nu poate fi formulată decât de persoana care figurează la rubrica 2 din declarația de export.

- 17 În urma unei proceduri de reclamație infructuoase, Südzucker a introdus, la 28 august 2007, o acțiune în fața instanței de trimitere în scopul de a obliga Hauptzollamt Hamburg-Jonas să îi acorde restituirea la export în conformitate cu cererea sa din 26 aprilie 2005. Hauptzollamt Hamburg-Jonas solicită respingerea acțiunii.
- 18 În aceste condiții, Finanzgericht Hamburg a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Titularul unei licențe de export are dreptul la restituire la export numai atunci când este înscris ca exportator la rubrica 2 din declarația de export depusă la biroul vamal competent [articolul 5 alineatul (7) din Regulamentul nr. 800/1999]?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:
- Articolul 78 alineatele (1) și (3) din Codul vamal [...] permite verificarea ulterioară a declarației de export în vederea modificării numelui persoanei indicate ca exportator la rubrica 2 din declarația de export, iar autoritățile vamale sunt obligate, într-un caz precum cel din procedura principală, să reglementeze situația și să acorde exportatorului restituirea la export?
- 3) În cazul unui răspuns afirmativ la a doua întrebare:
- Autoritățile vamale pot reglementa imediat situația în sensul articolului 78 alineatul (3) din Codul vamal [...], acordând exportatorului restituirea la export fără a fi necesară rectificarea prealabilă a declarației de export?”

Cauza C-10/11

- 19 În lunile februarie și martie 1993, WEGO a plasat 956 de cutii cu carne de vită congelată în regimul vamal al antrepozitului în vederea unei restituirii la export, având ca obiectiv, cu titlu indicativ, exportul către Egipt. Conform cererii sale, Hauptzollamt Hamburg-Jonas a acordat, prin deciziile din 26 martie și din 1 aprilie 1993, plata anticipată a sumei de 92 764,85 DEM, care corespunde restituirii la export.
- 20 La 7 aprilie 1993, societatea IKS Versmold, cu sediul în Versmold (Germania), la cererea și în contul WEGO, a declarat pentru export cu destinația Irak, la Hauptzollamt Bielefeld, 833 de cutii de carne de vită congelată provenită din stocurile menționate, prezentând un exemplar de control T 5. În acest formular, Westfleisch Vieh- und Fleischzentrale Westfalen eG (denumită în continuare „Westfleisch”), cu sediul în Münster (Germania), era înscrisă ca „expeditor/exportator”. Westfleisch era titulara unei autorizații de export privind exportul de carne către Irak. Hauptzollamt Bielefeld a vămuit mărfurile declarate în conformitate cu cererea. La 8 aprilie 1993, mărfurile au fost exportate.
- 21 Prin scrisoarea din 8 martie 1994, adresată Hauptzollamt Hamburg-Jonas prin intermediul Hauptzollamt Bielefeld, Westfleisch a semnalat faptul că săvârșise o eroare completând rubrica 2 din formularul menționat și că acolo ar fi trebuit să figureze WEGO. Hauptzollamt Bielefeld a admis această rectificare la 9 martie 1994, fapt care nu a fost comunicat imediat WEGO. La 17 martie 1994, Hauptzollamt Hamburg-Jonas a eliberat garanțiile prezentate de WEGO.
- 22 Prin decizia din 10 decembrie 1997, Hauptzollamt Hamburg-Jonas a solicitat rambursarea respectivei restituirii la export, iar prin decizia din 27 august 2008, acesta a respins reclamația pe care WEGO a formulat-o împotriva acestei cereri de rambursare. Hauptzollamt Hamburg-Jonas a considerat că numai persoana care este desemnată expres ca exportator la rubrica 2 din declarația de export poate

pretinde o restituire la export. Rectificarea efectuată ulterior de Hauptzollamt Bielefeld nu ar fi schimbat nimic, serviciul competent în materie de restituire nefiind legat de rectificarea efectuată de un birou vamal de export.

- 23 Împotriva acestei ultime decizii, WEGP a formulat, la 29 septembrie 2008, o acțiune în fața instanței de trimitere, având ca obiect anularea cererii de rambursare. Hauptzollamt Hamburg-Jonas solicită respingerea acțiunii.
- 24 În aceste condiții, Finanzgericht Hamburg a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Biroul vamal principal competent pentru plata restituirii este ținut de rectificarea ulterioară efectuată de biroul vamal de export a mențiunii de la rubrica 2 din declarația de export, respectiv a exemplarului documentului de control T 5?”

Cauza C-23/11

- 25 Prin declarația de plată din 8 noiembrie 2011, Moksel, reprezentată de Nordfrost Kühl- und Lagerhaus GmbH & Co. KG (denumită în continuare „Nordfrost”), cu sediul în Germania, a plasat la Hauptzollamt Itzehoe, în regim vamal de antrepozit, 546 de cutii cu carne de vită congelată în vederea unei restituirii la export, având ca obiectiv exportul către Rusia. În conformitate cu cererea sa, Hauptzollamt Hamburg-Jonas a acordat Moksel, prin decizia din 11 februarie 2002, plata anticipată a sumei de 9 840,95 euro, care corespunde restituirii la export.
- 26 La 27 decembrie 2001, Nordfrost, la cererea și în contul Fleischkontor Moksel GmbH (denumită în continuare „Moksel-Regensburg”), cu sediul în Regensburg (Germania), a declarat pentru export în Rusia, la Hauptzollamt Itzehoe, 544 de cutii de carne de vită congelată. La rubrica 40 din declarația de export, intitulată „declarație sumar/document precedent”, se menționează plasarea în regimul vamal de antrepozit în vederea unei restituirii efectuate de Moksel, iar la rubrica 2 din această declarație, Moksel-Regensburg este desemnată ca exportator. La rubrica 44 din declarația menționată, intitulată „mențiuni speciale/documente depuse/certificate și autorizații”, este menționată o licență de export al cărei titular este Moksel. Hauptzollamt Itzehoe a acceptat declarația de export în cauză, iar mărfurile au fost exportate la 12 ianuarie 2002.
- 27 Prin scrisoarea din 1 iulie 2002, Nordfrost s-a adresat Hauptzollamt Itzehoe pentru a-l informa că mențiunea plasării în regimul vamal de antrepozit în vederea unei restituirii în numele Moksel fusese înscrisă în mod eronat în declarația de export. În scrisoare se arăta că intrarea respectivă fusese plasată sub antrepozit pe numele Moksel și ar fi trebuit să fie retrasă exact în același mod. La 4 iulie 2002, Hauptzollamt Itzehoe a confirmat această „rectificare” a declarației de export și, în aceeași zi, a trimis Hauptzollamt Hamburg-Jonas o „rectificare privind o declarație de export”, indicând în special „rectificare: a se vedea scrisoarea de rectificare a Nordfrost [...] din 1 iulie 2002”.
- 28 Prin decizia din 6 ianuarie 2003, Hauptzollamt Hamburg-Jonas a solicitat rambursarea restituirii la export care fusese plătită anticipat către Moksel, majorată cu 15 %, cu o valoare totală de 11 273,84 euro, pentru motivul că Moksel nu făcuse dovada, sub forma unei declarații de export, a faptului că produsele pe care le plasase în regimul vamal de antrepozit părăsiseră teritoriul vamal al Uniunii Europene. Declarația de export în cauză nu putea fi recunoscută ca dovadă a exportului întrucât fusese depusă în numele Moksel-Regensburg.
- 29 În urma unei proceduri de reclamație infructuoase, Moksel a formulat o acțiune în fața instanței de trimitere. Hauptzollamt Hamburg-Jonas solicită respingerea acțiunii.

30 În aceste condiții, Finanzgericht Hamburg a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Titularul unei licențe de export are dreptul la restituire la export numai atunci când este înscris ca exportator la rubrica 2 din declarația de export depusă la biroul vamal competent [articolul 5 alineatul (7) din Regulamentul nr. 800/1999]?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:

Biroul vamal principal competent pentru plata restituirii este ținut de rectificarea ulterioară de către biroul vamal de export a înregistrării de la rubrica 2 din declarația de export?

3) În cazul unui răspuns negativ la a doua întrebare:

Într-un caz precum cel din acțiunea principală, serviciul competent pentru restituiri poate lua ca atare înregistrarea de la rubrica 2 din declarația de export și poate respinge cererea de restituire, indicând faptul că solicitantul restituirii nu este exportatorul produselor pentru care se solicită restituirea, sau serviciul menționat este obligat, în cazul în care există o contradicție între datele exportatorului de la rubrica 2 din declarația de export și documentul precedent la care se referă rubrica 40 și/sau titularul licenței de export indicate la rubrica 44, să ceară informații de la solicitantul restituirii și, dacă este cazul, să corecteze din oficiu înregistrarea de la rubrica 2 din declarația de export?”

31 Prin Ordonanța președintelui Curții din 10 martie 2011, cauzele C-608/10, C-10/11 și C-23/11 au fost conexe pentru buna desfășurare a procedurii scrise și orale, precum și în vederea pronunțării hotărârii.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la primele întrebări în cauzele C-608/10 și C-23/11

32 Prin intermediul primelor întrebări adresate în cauzele C-608/10 și C-23/11, care sunt redactate în termeni identici, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 5 alineatul (7) din Regulamentul nr. 800/1999 trebuie interpretat în sensul că titularul unei licențe de export are dreptul la restituire la export numai atunci când este înscris ca exportator la rubrica 2 a declarației de export depuse la biroul vamal competent.

33 Pentru a da un răspuns util la aceste întrebări, trebuie să se clarifice, în primul rând, problema care operator trebuie considerat „exportator” în sensul Regulamentului nr. 800/1999. În al doilea rând, ar trebui să se verifice relevanța aspectului dacă numele exportatorului astfel identificat a fost sau nu a fost menționat ca atare în declarația de export.

34 În ceea ce privește, în primul rând, noțiunea „exportator” în sensul Regulamentului nr. 800/1999, trebuie să se observe că aceasta este definită la articolul 2 alineatul (1) litera (i) din regulamentul menționat ca fiind „persoana fizică sau juridică care are dreptul la restituire”. Potrivit unei jurisprudențe constante, această definiție, care nu face nicio trimitere expresă la dreptul statelor membre, trebuie interpretată în mod autonom (a se vedea în acest sens în special Hotărârea din 6 martie 2008, Nordania Finans și BG Factoring, C-98/07, Rep., p. I-1281, punctul 17 și jurisprudența citată).

- 35 În plus, articolul 2 alineatul (1) litera (i) din Regulamentul nr. 800/1999 prevede că, „[î]n cazul în care trebuie sau poate fi folosită o licență de export cu quantum de restituire stabilit în prealabil, titularul [...] licenț[ei] are dreptul la restituire” și că „exportatorul poate fi considerat de către organele vamale ca fiind diferit de persoana care este exportator potrivit definiției din [Regulamentul nr. 800/1999]”.
- 36 Din cele de mai sus rezultă că problema dacă o persoană trebuie considerată exportator în sensul Regulamentului nr. 800/1999 nu depinde de faptul dacă a fost sau nu a fost înscrisă într-o anumită rubrică din declarația de export. Cu alte cuvinte, persoana care are dreptul la o restituire la export, și anume, dacă este cazul, titularul unei licențe de export, trebuie considerată „exportator” în sensul regulamentului menționat chiar dacă numele unei alte persoane a fost înscris la rubrica respectivă, cum pare a fi situația în acțiunile principale.
- 37 În al doilea rând, în temeiul articolului 5 alineatul (7) litera (a) din Regulamentul nr. 800/1999, exportatorul, pentru a putea solicita plata unei restituiri la export, trebuie de asemenea să „completeze declarația de export la biroul vamal competent din locul în care urmează să fie încărcate produsele pentru transportare în vederea exportului”. Pe de altă parte, articolul 24 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1291/2000 prevede în mod expres că, „[f]ără să aducă atingere articolului 2 alineatul (1) litera (i) din Regulamentul [...] nr. 800/1999, declarația vamală trebuie făcută de către titular și, atunci când este cazul, de către cesionarul licenței sau al certificatului sau de către reprezentantul lor în sensul articolului 5 alineatul (2) din [Codul vamal]”.
- 38 Declarația de export în care, potrivit articolului 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 800/1999, este menționat faptul că va fi solicitată o restituire trebuie, prin urmare, depusă de exportatorul însuși sau printr-un reprezentant în sensul articolului 5 alineatul (2) din Codul vamal. În acest din urmă caz, reprezentantul este obligat, în temeiul alineatului (4) al acestui articol, să declare că acționează pe seama persoanei reprezentate.
- 39 Această obligație vizează în special să garanteze că autoritățile vamale pot proceda la evaluarea riscurilor relevante atunci când decid, de la caz la caz, dacă vor efectua un control fizic al mărfurilor care au fost sau nu au fost declarate pentru export. Astfel, evaluarea menționată se raportează, în temeiul articolului 1 din Regulamentul nr. 3122/94, în special la persoana exportatorului. Prin urmare, pentru a garanta efectul util al reglementării în cauză și pentru a nu afecta o astfel de evaluare a riscurilor, este imperativ ca, în momentul acceptării declarației de export, autoritățile vamale să cunoască adevărata identitate a exportatorului.
- 40 În consecință, exportatorul în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (i) din Regulamentul nr. 800/1999 trebuie să fie clar identificabil cu ajutorul declarației de export, în sensul că numele său trebuie înscris la rubrica prevăzută în acest scop. Dacă adevăratul exportator nu este menționat în această rubrică, nu poate, în principiu, să pretindă plata restituirii la export.
- 41 În această privință, ar trebui adăugat că autoritățile vamale nu sunt obligate să examineze și nici să interpreteze o declarație de export pentru a verifica dacă din ansamblul datelor cuprinse în această declarație, în special identitatea titularului licenței de export, nu ar rezulta că persoana menționată ca exportator în declarația respectivă ar fi fost menționată în această calitate dintr-o eroare.
- 42 Astfel, din articolul 68 din Codul vamal coroborat cu articolul 73 alineatul (1) din acest cod rezultă că autoritățile vamale nu sunt obligate să verifice afirmațiile dintr-o declarație. În plus, astfel cum a subliniat Hauptzollamt Hamburg-Jonas în mod întemeiat, exportul de mărfuri care beneficiază de restituiri la export ia proporții. Prin urmare, la momentul la care evaluează efectiv riscurile legate de un anumit export, și anume când sunt informate despre începerea operațiunilor de încărcare în temeiul articolului 5 alineatul (7) litera (b) din Regulamentul nr. 800/1999, în general, autoritățile vamale nu dispun încă de toate documentele din dosar și trebuie să efectueze evaluarea riscurilor în

foarte puțin timp. În aceste condiții, nu se poate considera că autoritățile vamale sunt obligate să procedeze la examinarea aprofundată a mențiunilor făcute într-o declarație de export pentru a identifica, dacă este cazul, posibile contradicții între aceste mențiuni.

- 43 În plus, spre deosebire de ceea ce au susținut Südzucker și WEGO în ședință, articolul 5 alineatul (7) litera (a) din Regulamentul nr. 800/1999 și articolul 24 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1291/2000, care vizează asigurarea eficacității controalelor fizice efectuate de autoritățile vamale, nu creează decât obligații „secundare”, a căror încălcare ar determina numai aplicarea unor sancțiuni mai puțin grave decât cele prevăzute pentru cazul nerespectării unei obligații principale. Dimpotrivă, potrivit unei jurisprudențe constante, aceste controale sunt necesare pentru ca obiectivele reglementării Uniunii în materia restituirilor la export să poată fi îndeplinite (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 martie 2009, Dachsberger & Söhne, C-77/08, Rep., p. I-2097, punctul 41 și jurisprudența citată).
- 44 Având în vedere cele de mai sus, este necesar să se răspundă la primele întrebări în cauzele C-608/10 și C-23/11 că articolul 5 alineatul (7) din Regulamentul nr. 800/1999 trebuie interpretat în sensul că, în principiu, titularul unei licențe de export nu are dreptul la restituirea la export decât dacă este înscris ca exportator la rubrica 2 din declarația de export depusă la biroul vamal competent.

Cu privire la a doua întrebare în cauza C-608/10

- 45 Prin intermediul celei de a doua întrebări în cauza C-608/10, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 78 alineatele (1) și (3) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că permite modificarea ulterioară a declarației de export în vederea unor restituiri, pentru a modifica numele exportatorului care figurează la rubrica prevăzută în acest scop, și că, într-o situație precum cea din acțiunea principală, autoritățile vamale au obligația să reglementeze situația și să acorde exportatorului restituirea la export.
- 46 În această privință, trebuie să se observe, în primul rând, că Regulamentul nr. 800/1999 nu conține nicio dispoziție care privește posibilitatea unei modificări ulterioare a unei declarații de export, și anume după ce acordă liber de vamă mărfurilor. Cu toate acestea, Curtea a stabilit anterior că exportul în sensul acestui regulament este un regim vamal și că, în esență, dispozițiile generale ale Codului vamal se aplică tuturor declarațiilor de export referitoare la mărfurile care fac obiectul unei restituiri la export, fără a se aduce atingere unor dispoziții particulare (a se vedea Hotărârea din 7 septembrie 2006, Nowaco Germany, C-353/04, Rec., p. I-7357, punctele 45-47). Prin urmare, prevederea aplicabilă faptelor din acțiunea principală este articolul 78 din Codul vamal, privind controlul ulterior al declarațiilor.
- 47 În al doilea rând, în ceea ce privește conținutul acestei ultime dispoziții, Curtea a precizat deja că logica sa constă în alinierea procedurii vamale la situația reală (Hotărârea din 14 ianuarie 2010, Terex Equipment și alții, C-430/08 și C-431/08, Rep., p. I-321, punctul 56). În plus, dispoziția menționată nu distinge între erori sau omisiuni care ar fi susceptibile de corectare și altele care nu ar fi susceptibile de corectare (a se vedea Hotărârea din 20 octombrie 2005, Overland Footwear, C-468/03, Rec., p. I-8937, punctul 63). În consecință, articolul 78 alineatul (3) din Codul vamal permite, în principiu, modificarea unei declarații de export pentru a corecta numele exportatorului menționat la rubrica 2 din aceasta.
- 48 În ceea ce privește problema dacă autoritățile vamale nu sunt doar abilitate să reglementeze situația și să acorde exportatorului restituirea la export solicitată, ci au obligația să procedeze astfel, Curtea a amintit deja că, atunci când declarantul solicită o revizuire a declarației sale, cererea sa trebuie să fie examinată de aceste autorități, cel puțin în ceea ce privește problema dacă se impune sau nu se impune realizarea acestei revizuii, iar realizarea unei revizuii este supusă astfel aprecierii autorităților

vamale în ceea ce privește atât principiul, cât și rezultatul său (a se vedea Hotărârea Terex Equipment și alții, citată anterior, punctul 58 și jurisprudența citată). Prin urmare, aceste autorități au o largă putere de apreciere.

- 49 Curtea a precizat de asemenea că, în cadrul acestei prime aprecieri, autoritățile vamale iau în considerare în special posibilitatea de a controla afirmațiile cuprinse în declarația care trebuie revizuită și în cererea de revizuire. Dacă o revizuire se dovedește în principiu posibilă, autoritățile vamale trebuie fie să respingă cererea declarantului prin decizie motivată, fie să procedeze la revizuirea solicitată (a se vedea Hotărârea Terex Equipment și alții, citată anterior, punctele 59 și 60, precum și jurisprudența citată).
- 50 Trebuie adăugat însă în această privință că simplul fapt că mărfurile, la momentul la care este formulată cererea prin care se urmărește modificarea declarației de export, au părăsit deja teritoriul Uniunii și că un control fizic al acestor mărfuri înainte de export este, prin urmare, imposibil nu permite să se concluzioneze că o modificare a declarației în cauză nu poate fi posibilă. Astfel, deși în principiu este indispensabil, pentru ca obiectivele reglementării Uniunii în materie de restituiri la export să fie îndeplinite, ca controalele fizice să fie efectuate pe o parte a mărfurilor care sunt exportate în afara Uniunii, după cum s-a menționat la punctul 43 din prezenta hotărâre, lipsa unui control într-un caz concret nu împiedică în mod necesar ca, ținând cont de particularitățile cazului, aceste obiective să fie totuși îndeplinite.
- 51 Astfel, Curtea a statuat că, atunci când revizuirea indică faptul că obiectivele regimului vamal nu au fost puse în pericol, în special prin faptul că mărfurile care fac obiectul regimului vamal menționat au fost efectiv reexportate, autoritățile vamale trebuie, potrivit articolului 78 alineatul (3) din Codul vamal, să ia măsurile necesare pentru reglementarea situației, ținând seama de orice informație nouă de care dispun, chiar dacă declarantul a afectat direct, prin comportamentul său, posibilitatea autorităților vamale de a efectua controale (a se vedea în acest sens Hotărârea Terex Equipment și alții, citată anterior, punctele 46 și 62).
- 52 Prin urmare, este necesar să se răspundă la a doua întrebare în cauza C-608/10 că articolul 78 alineatele (1) și (3) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că permite modificarea ulterioară a declarației de export în vederea unor restituiri, pentru a modifica numele exportatorului care figurează la rubrica prevăzută în acest scop, și că autoritățile vamale au obligația:
- în primul rând, să examineze dacă trebuie să se considere că modificarea acestei declarații este posibilă întrucât, în special, obiectivele reglementării Uniunii în materia restituirilor la export nu au fost puse în pericol, iar mărfurile în cauză au fost efectiv exportate, fapt care trebuie demonstrat de solicitant, precum și,
 - în al doilea rând, dacă este cazul, să adopte măsurile necesare pentru reglementarea situației ținând cont de noile elemente de care dispun.

Cu privire la a treia întrebare în cauza C-608/10

- 53 Prin intermediul celei de a treia întrebări în cauza C-608/10, instanța de trimitere urmărește să se stabilească, în esență, dacă articolul 5 alineatul (7) din Regulamentul nr. 800/1999, precum și reglementarea vamală a Uniunii trebuie interpretate în sensul că, într-o situație precum cea din acțiunea principală, în care titularul unei licențe de export nu este înscris ca exportator la rubrica 2 din declarația de export, autoritățile vamale pot acorda acestui titular restituirea la export fără rectificarea prealabilă a declarației de export.

- 54 În această privință, trebuie amintit că exportatorul, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 40 din prezenta hotărâre, nu poate, în principiu, să pretindă plata restituirii la export dacă nu este menționat în această rubrică din declarația de export. Cu toate acestea, după cum s-a arătat la punctul 52 din prezenta hotărâre, autoritățile competente au competența de a modifica, chiar și după ce a fost acordat liberul de vamă, o declarație de export în privința persoanei exportatorului în cazul în care ar reieși în special că obiectivele reglementării Uniunii în materia restituirilor la export nu au fost puse în pericol.
- 55 Or, după cum a subliniat Comisia Europeană în mod întemeiat, este necesar ca exercitarea acestei puteri de apreciere de către autoritățile vamale să reprezinte efectiv o rectificare a declarației de export. O astfel de rectificare expresă se impune pentru a garanta o desfășurare transparentă și conformă cu cerințele legale a procedurii vamale. În plus, această concluzie rezultă, cel puțin implicit, din jurisprudența Curții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 ianuarie 1999, Germania/Comisia, C-54/95, Rec., p. I-35, punctul 77, și Ordonanța din 30 aprilie 2004, Gournalnik, C-446/02, Rec., p. I-5841, punctul 36).
- 56 Prin urmare, este necesar să se răspundă la a treia întrebare în cauza C-608/10 că articolul 5 alineatul (7) din Regulamentul nr. 800/1999, precum și reglementarea vamală a Uniunii trebuie interpretate în sensul că, într-o situație precum cea din acțiunea principală, în care titularul unei licențe de export nu este înscris ca exportator la rubrica 2 din declarația de export, autoritățile vamale nu pot acorda acestui titular restituirea la export fără rectificarea prealabilă a declarației la export.

Cu privire la întrebarea unică în cauza C-10/11 și la a doua întrebare în cauza C-23/11

- 57 Prin intermediul întrebării unice formulate în cauza C-10/11 și al celei de a doua întrebări formulate în cauza C-23/11, instanța de trimitere urmărește să afle, în esență, dacă reglementarea vamală a Uniunii trebuie interpretată în sensul că biroul vamal competent pentru plata restituirii este ținut de o rectificare ulterioară de către biroul vamal de export a înregistrării de la rubrica 2 din declarația de export sau chiar a exemplarului de control T 5.
- 58 Astfel cum reiese din deciziile de trimitere, în cauză este controversată în special problema dacă deciziile de rectificare în cauză au fost comunicate în mod valabil părților. De asemenea, instanța de trimitere ridică problema dacă aceste rectificări constituie „decizii”, în sensul articolului 4 punctul 5 din Codul vamal, care ar fi obligatorii pentru biroul vamal principal competent să efectueze plata restituirilor la export.
- 59 În această privință, trebuie să se constate că nici Regulamentul nr. 800/1999 sau, în ceea ce privește cauza C-10/11, actul care l-a precedat, Regulamentul (CEE) nr. 3665/87 al Comisiei din 27 noiembrie 1987 de stabilire a normelor comune de aplicare a sistemului de restituiri la export pentru produsele agricole (JO L 351, p. 1), nici Codul vamal nu conțin o reglementare exhaustivă în ceea ce privește condițiile materiale și de formă pe care o decizie trebuie să le îndeplinească pentru a putea produce efecte juridice.
- 60 În ceea ce privește Codul vamal, acesta definește, la articolul 4 punctul 5, noțiunea „decizie” drept „orice act administrativ al autorităților vamale în domeniul legislației vamale care reglementează un anumit caz, un astfel de document având efecte juridice asupra uneia sau mai multor persoane anume sau care pot fi identificate”. Pe plan formal, articolul 6 alineatul (2) al doilea paragraf din acest cod prevede în special că o decizie trebuie comunicată în scris solicitantului atunci când, astfel cum este cazul în acțiunile principale, cererea privind luarea unei decizii este făcută în scris.

- 61 Cu toate acestea, articolul 6 alineatul (2) din Codul vamal nu conține norme privind modalitățile de comunicare sau, mai concret, privind cele ale remiterii deciziei scrise solicitantului și nici, în special, privind problema dacă o decizie care nu a fost comunicată solicitantului cu respectarea cerințelor legale nu mai are, în consecință, efecte juridice.
- 62 Pe de altă parte, articolul 10 din Codul vamal stipulează expres că prevederile acestui cod privind anularea, revocarea sau modificarea deciziilor care sunt favorabile persoanei interesate „nu aduc atingere normelor naționale în conformitate cu care o decizie nu are efect sau își pierde efectele din motive care nu au legătură cu legislația vamală”. În consecință, în temeiul principiului autonomiei procedurale a statelor membre, acestea din urmă sunt competente pentru reglementarea respectivelor aspecte procedurale. Ele trebuie totuși să vegheze ca aceste norme să nu fie mai puțin favorabile decât cele care rezultă din situații similare de natură internă (principiul echivalenței) și nici să facă imposibilă în practică sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de ordinea juridică a Uniunii (principiul eficienței) (a se vedea în acest sens în special Hotărârea din 28 iunie 2007, Bonn Fleisch, C-1/06, Rep., p. I-5609, punctul 41 și jurisprudența citată).
- 63 Într-o situație precum cea din acțiunea principală, în care deciziile de rectificare nu au fost, cel puțin nu în mod direct, comunicate solicitanților, problema dacă aceste decizii constituie sau nu constituie „decizii”, în sensul articolului 4 punctul 5 din Codul vamal, care produc efecte juridice trebuie soluționată conform dreptului național. Prin urmare, această apreciere este de competența instanței de trimitere.
- 64 Numai în cazul în care s-ar dovedi că deciziile de rectificare au fost în mod valabil adoptate și produc efecte juridice, fără a lua în considerare posibilitatea persoanelor interesate de a formula o acțiune împotriva acestor decizii, s-ar pune problema dacă acestea sunt obligatorii pentru biroul vamal competent pentru a efectua plata restituirii la export.
- 65 Cu toate acestea, din deciziile de trimitere din cauzele C-10/11 și C-23/11 rezultă că îndoiala exprimată de instanța națională în această privință nu se raportează la cazul în care deciziile de rectificare adoptate de birourile vamale de export ar fi afectate de un viciu deosebit de grav și vădit, în timp ce, în absența unui astfel de viciu, biroul vamal principal competent pentru a efectua plata restituirii la export ar fi ținut de aceste decizii.
- 66 Or, după cum rezultă din răspunsul oferit la a doua întrebare în cauza C-608/10, în cazuri precum cele din acțiunile principale, birourile vamale de export sunt în principiu abilitate să aplice articolul 78 alineatele (1) și (3) din Codul vamal și să verifice o declarație de export pentru a modifica numele exportatorului menționat în aceasta. Considerațiile care au condus la acest răspuns pot fi de altfel transpuse verificării și rectificării unui exemplar de control T 5 atunci când acesta, cum este cazul în cauza C-10/11, este utilizat ca declarație de export în scopul restituirilor la export. Prin urmare, deciziile rectificative în cauză nu sunt, sub acest aspect, viciate de o eroare, cu atât mai puțin de o eroare gravă și vădită.
- 67 Având în vedere cele de mai sus, este necesar să se răspundă la întrebarea unică în cauza C-10/11 și la a doua întrebare în cauza C-23/11 că, într-o situație precum cele din acțiunile principale, reglementarea vamală a Uniunii trebuie interpretată în sensul că biroul vamal competent pentru plata restituirii la export este ținut de o rectificare ulterioară de către biroul vamal de export a înregistrării de la rubrica 2 din declarația de export sau chiar a exemplarului de control T 5 dacă decizia de rectificare îndeplinește toate condițiile de formă și materiale ale unei „decizii”, prevăzute atât la articolul 4 punctul 5 din Codul vamal, cât și de dispozițiile relevante din dreptul național în cauză. Este de competența instanței de trimitere să verifice dacă aceste condiții sunt îndeplinite în acțiunile principale.

Cu privire la a treia întrebare în cauza C-23/11

- 68 Prin intermediul celei de a treia întrebări în cauza C-23/11, instanța de trimitere urmărește să afle, în esență, dacă articolul 5 alineatul (7) din Regulamentul nr. 800/1999, precum și reglementarea vamală a Uniunii trebuie interpretate în sensul că biroul vamal competent pentru efectuarea plății restituirii la export are dreptul, într-o situație precum cea din acțiunea principală și în ipoteza în care nu ar fi ținut, potrivit dreptului național, de rectificarea efectuată de biroul vamal de export, să ia ca atare mențiunea care figurează la rubrica 2 din declarația de export și să opună un refuz cererii de restituire la export pentru motivul că autorul acestei cereri nu este exportatorul produselor vizate de cererea menționată. Această instanță solicită în plus să se stabilească dacă același birou vamal are obligația, atunci când există o contradicție între desemnarea exportatorului la rubrica 2 din declarația de export și documentul precedent la care se face referire la rubrica 40 din această declarație și/sau titularul licenței de export indicat la rubrica 44 din declarația menționată, să solicite clarificări în legătură cu acest aspect de la autorul cererii de restituire. În sfârșit, instanța amintită urmărește să se stabilească, dacă este cazul, dacă biroul vamal trebuie să rectifice din oficiu mențiunea de la rubrica 2 din declarația de export.
- 69 În această privință, trebuie amintit, astfel cum se arată la punctul 64 din prezenta hotărâre, că, în acțiunile principale, numai în cazul în care rectificările efectuate de birourile vamale de export nu ar constitui decizii valide, fapt care trebuie verificat de instanța de trimitere, s-ar pune problema dacă acestea sunt obligatorii pentru biroul vamal competent pentru a efectua plata restituirii la export.
- 70 În acest ultim caz însă, ar trebui să se considere că autoritățile vamale nu au răspuns la cererea de rectificare formulată de Moksel. Cu toate acestea, din articolul 6 alineatul (2) din Codul vamal, precum și din cuprinsul punctului 50 din Hotărârea Overland Footwear, citată anterior, rezultă că aceste autorități sunt obligate fie să respingă o astfel de cerere prin decizie motivată, fie să efectueze rectificarea solicitată „în cel mai scurt timp”.
- 71 În acest context, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 52 din prezenta hotărâre, autoritățile vamale au obligația, pe de o parte, să examineze dacă obiectivele reglementării Uniunii în materie de restituiri la export nu au fost puse în pericol, iar mărfurile în cauză au fost efectiv exportate, precum și, pe de altă parte, să adopte, dacă este cazul, măsurile necesare pentru a reglementa situația ținând cont de noile elemente de care dispun.
- 72 În consecință, într-o situație precum cea din acțiunea principală și în ipoteza în care nu ar fi ținut de rectificarea efectuată de biroul vamal de export, biroul vamal competent pentru a efectua plata restituirii la export nu poate lua ca atare mențiunea, dacă este cazul, rectificată, de la rubrica 2 din declarația de export decât după ce a s-a pronunțat, cu respectarea cerințelor legale, asupra cererii de rectificare formulate de Moksel.
- 73 În sfârșit, în ceea ce privește problema care autoritate vamală este efectiv competentă pentru a se pronunța asupra cererii de rectificare formulate de Moksel, trebuie să se constate că această întrebare intră exclusiv în domeniul de competență al dreptului național.
- 74 De asemenea, în speță, dacă Hauptzollamt Hamburg-Jonas este abilitat, în temeiul dreptului german, să procedeze la verificarea declarației de export și, dacă este cazul, la rectificarea acesteia, trebuie efectiv să se pronunțe asupra acestui aspect, ținând cont de considerațiile expuse la punctele 45-52 din prezenta hotărâre și trebuie să comunice decizia sa în scris declarantei în cel mai scurt termen.
- 75 Dacă dimpotrivă, Hauptzollamt Hamburg-Jonas nu are competența să efectueze această verificare, biroul vamal este cel care este obligat să o efectueze. Problema dacă această ultimă autoritate vamală este ținută de propriul comportament anterior, și anume de rectificarea numelui exportatorului efectuată fără să fi făcut obiectul unei decizii comunicate în scris, intră în domeniul de competență al dreptului german.

- 76 Având în vedere considerațiile de mai sus, este necesar să se răspundă la a treia întrebare în cauza C-23/11 că articolul 5 alineatul (7) din Regulamentul nr. 800/1999, precum și reglementarea vamală a Uniunii trebuie să fie interpretate în sensul că, într-o situație precum cea din prezenta cauză și în ipoteza în care nu ar fi ținut, potrivit dreptului național, de rectificarea efectuată de biroul vamal de export, biroul vamal competent pentru plata restituirii la export nu are dreptul să ia ca atare mențiunea de la rubrica 2 din declarația de export și să respingă cererea de restituire la export pentru motivul că autorul acestei cereri nu este exportatorul produselor vizate de cererea menționată. În schimb, în cazul în care biroul vamal competent admite cererea de rectificare și modifică în mod valabil numele exportatorului, biroul vamal competent pentru efectuarea plății restituirii la export este ținut de această decizie.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 77 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

- 1) **Articolul 5 alineatul (7) din Regulamentul (CE) nr. 800/1999 al Comisiei din 15 aprilie 1999 de stabilire a normelor comune de aplicare a sistemului de restituiri la export pentru produsele agricole, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 90/2001 al Comisiei din 17 ianuarie 2001, trebuie interpretat în sensul că, în principiu, titularul unei licențe de export nu are dreptul la restituirea la export decât dacă este înscris ca exportator la rubrica 2 din declarația de export depusă la biroul vamal competent.**
- 2) **Articolul 78 alineatele (1) și (3) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar trebuie interpretat în sensul că permite modificarea ulterioară a declarației de export în vederea unor restituiri, pentru a modifica numele exportatorului care figurează la rubrica prevăzută în acest scop, și că autoritățile vamale au obligația:**
 - în primul rând, să examineze dacă trebuie să se considere că modificarea acestei declarații este posibilă întrucât, în special, obiectivele reglementării Uniunii în materia restituirilor la export nu au fost puse în pericol, iar mărfurile în cauză au fost efectiv exportate, fapt care trebuie demonstrat de solicitant, precum și,
 - în al doilea rând, dacă este cazul, să adopte măsurile necesare pentru reglementarea situației ținând cont de noile elemente de care dispun.
- 3) **Articolul 5 alineatul (7) din Regulamentul nr. 800/1999, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 90/2001, precum și reglementarea vamală a Uniunii trebuie să fie interpretate în sensul că, într-o situație precum cea din cauza C-608/10, în care titularul unei licențe de export nu este înscris ca exportator la rubrica 2 din declarația de export, autoritățile vamale nu pot acorda acestui titular restituirea la export fără rectificarea prealabilă a declarației la export.**
- 4) **Într-o situație precum cele din cauzele C-10/11 și C-23/11, reglementarea vamală a Uniunii trebuie interpretată în sensul că biroul vamal competent pentru plata restituirii la export este ținut de o rectificare ulterioară de către biroul vamal de export a înregistrării de la rubrica 2 din declarația de export sau chiar a exemplarului de control T 5 dacă decizia de rectificare îndeplinește toate condițiile de formă și materiale ale unei „decizii”, prevăzute**

atât la articolul 4 punctul 5 din Regulamentul nr. 2913/92, cât și de dispozițiile relevante din dreptul național în cauză. Este de competența instanței de trimitere să verifice dacă aceste condiții sunt îndeplinite în acțiunile principale.

- 5) Articolul 5 alineatul (7) din Regulamentul nr. 800/1999, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 90/2001, precum și reglementarea vamală a Uniunii trebuie să fie interpretate în sensul că, într-o situație precum cea din cauza C-23/11 și în ipoteza în care nu ar fi ținut, potrivit dreptului național, de rectificarea efectuată de biroul vamal de export, biroul vamal competent pentru plata restituirii la export nu are dreptul să ia ca atare mențiunea de la rubrica 2 din declarația de export și să respingă cererea de restituire la export pentru motivul că autorul acestei cereri nu este exportatorul produselor vizate de cererea menționată. În schimb, în cazul în care biroul vamal competent admite cererea de rectificare și modifică în mod valabil numele exportatorului, biroul vamal competent pentru efectuarea plății restituirii la export este ținut de această decizie.

Semnături